

moeite de geruchten verstommen. Men zag een zeer beknopt tooneel, de achtergrond afgesloten met een doek, waarop eene rij Amsterdamsche huizen geschilderd was. Ter zijde had men een paar zijschermen geplaatst, in geheel denzelfden geest vervaardigd. Het publiek, nog in het geheel niet verwend op het stuk van tooneeldecoratief, wist, dat men gedurende het geheele stuk niets anders zou te zien krijgen, en was volkomen tevreden.

Langzaam, met de rechterhand in de zij, en de linker op 't gevest van zijn degen, trad te voorschijn Jonker Jerolimo Rodrigo. Hij liep de geheele lengte van het tooneel af met zeer eigenaardigen tred, het hoofd achterover-

Langzaam met de rechterhand in de zij.....

gebogen, het publiek met teekenen van onverbloemde minachting opnemend. Plotseling ontstond er eene groote stilte door de onverwachte verrassing, die Caspar Duyf in het kostuum van Jonker Jerolimo Rodrigo het Amsterdamsch publiek verschaft. Het was of er een schielijk, onuitgesproken vermoeden bij die opeengepakte schaar rees. Het scheen of zij uit onzekerheid zweeg, om straks luide in goed- of afkeuringen uit te barsten. De Spaansche Brabander bleef eindelijk op den voorgrond stilstaan. Toen zwaaide hij met zijne rechter-

hand, en sprak met eene stem, die de welgeslaagde nabootsing van een bekend geluid te hooren gaf:

— „'t Is wel een schoone stad, moor 't volcxken is te vies!

„In Brabant sayn de liens ghemaynlyck exkies:

„In kleeding en in dracht, dus op de Spaansche mode.

„Als kleyne Konincxkens of sienelaycke Goden”...

Verder bracht hij het niet.

Een orkaan van kreten brak los. Eerst was het een on-

stuimig juichen, soms afgewisseld door een enkelen toornigen kreet. De bijval groeide echter ondanks hevig verzet van sommigen, en vulde de geheele Academie met een onbeschrijflijk lawaai. Daar klonken allerlei afzonderlijke uitroepingen:

- „De reuzenrederijker!”
- „Rodenburgh! Ridder Rodenburgh!”
- „O bloemerherten! Rodenburgh!”